

нико! Главата ти е направена отъ пукната катуна, ржавитѣ на палтото ти сж отъ парцали, а гашинѣмашѣ. Ти си най-грозното плашило на свѣта. Я се погледни!

И лисицата дигна съ лапа нагоре счупеното парче огледало. Иванчо се наведе и като се огледа — примрѣ отъ страхъ. Затракаха зжбитѣ му, нарисувани съ вжгленѣ. Горкиятъ Иванчо — той се уплаши отъ себе си. Заклати се като пнѣ, отскубна тоягата, която му служеше за кракъ, и — подскокъ, подскокъ! търти да бѣга, но се спнѣ на вѣ диненото дрѣже и падна на очитѣ си.

Зайчето, което бѣше свидетелъ на тая разправия, грабна една динена коричка и побѣгна къмъ лешниковата горица.

Надвечеръ минаха цигани яйчари. Тѣ караха магарета, натова-

рени съ праздни сандѣци. Отиваха да събиратъ яйца по селата. Като видѣха, че никой не пази бостана, нахълтаха като хуни, обраха всичкитѣ дини, отжснаха напукания коравецъ и заминаха.

На другия день пристигна дѣдо Мърморанъ съ каручката си. Като видѣ, че крадци сж му обрали динитѣ, цѣлиятъ почервенѣ отъ гнѣвъ. Ритна Иванча и се развика:

— Разбойнико, ти ми опрости хубавия бостанъ, но азъ ще те накажа жестоко!

И като изкара кибрита си отъ джеба, разлютениятъ дѣдо Мърморанъ драсна една клечка, запали напрѣхналата колиба, грабна Иванча и го хвърли въ пламъцитѣ. Така завърши своя животъ Иванчо Страшникътъ, бостанското плашило.

А. Каралийчевъ

Сякашъ празникъ бѣ тогасъ... и черковната камбана за училищния часъ канѣше ни рано-рано.

Азъ се радвахъ отъ сърдце, че ще стана ученичка и съ усмихнато лице бързахъ да преваря всички.